

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: I. L.**, zastoupen JUDr. Martinem Klímou, advokátem, se sídlem V. Klementa 203, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2004, č. j. 46 Az 955/2003 - 31,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 955/2003 - 31 ze dne 19. 10. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 3908/VL - 11 - P21 - 2001 ze dne 8. 9. 2003, jímž nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a jímž bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá nezákonnost napadeného rozsudku, jež má spočívat v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, tj. zda jím uváděné důvody jsou důvody

hodné zvláštního zřetele. Stěžovatel uvádí, že hlavním důvodem toho, že nezískal práci, byla jeho národnost. Kromě toho stěžovatel uvádí, že za předčasný považuje výrok II. napadeného rozsudku, neboť v řízení nebylo zjišťováno, zda stěžovateli nějaké náklady vznikly či nikoli. Stěžovatel z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení; zároveň stěžovatel navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný popírá důvodnost kasační stížnosti, neboť ve správním řízení bylo prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu byla snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, kam stěžovatel přicestoval v roce 1999. Žádost o azyl stěžovatel podal až v roce 2001. Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu v dubnu 2001 a ve správním řízení poukazoval na skutečnost, že zemi svého původu opustil v březnu 1999 z ekonomických důvodů. O azyl žádal z toho důvodu, že v zemi svého původu nemohl najít práci, neboť není Moldavan. Stěžovatel sám nebyl nikdy členem politické strany, na svoji tvrzenou diskriminaci v zemi svého původu žádné orgány neupozorňoval, nestěžovatel si, svých práv se nedovolával. Žalovaný tyto stěžovatelem uváděné skutečnosti nepodřadil pod žádný z azylových důvodů a stěžovateli azyl neudělil. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, z jejíhož obsahu krajský soud dovodil, že napadá mimo jiné výrok rozhodnutí žalovaného týkající se ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl, přitom ve svém rozhodnutí stěžovateli podal meze přezkumu ve vztahu k tomuto ustanovení a dovodil, že závěr žalovaného o tom, že se stěžovateli azyl podle § 14 zákona o azylu neuděluje, není se shromážděnými podklady v logickém rozporu. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud tak, že žádnému z nich právo na náhradu nákladů nepřiznal. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 29. 11. 2004 a stěžovatel jej napadl kasační stížností dne 9. 12. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí, proti kterému směřuje (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je podána z důvodu tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a je v části, která směřuje do nesprávného posouzení splnění podmínek podle § 14 zákona o azylu, přípustná. Pokud jde o namítanou „předčasnost“ rozhodnutí o nákladech řízení, v tomto tvrzení Nejvyšší správní soud samostatný kasační důvod neshledává. Jednak toto tvrzení nelze subsumovat pod žádný z přípustných důvodů podávaných z § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s. a stěžovatel ostatně ani sám takovou subsumpci neprovádí, navíc Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, o jakou „předčasnost“ ve vztahu k nákladům stěžovatele by se mělo jednat, když stěžovatel, coby neúspěšný žalobce v řízení před krajským soudem, nárok na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá. V této části tedy kasační stížnost nesplňuje podmínku přípustně uplatněného kasačního důvodu a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. se touto její částí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Nejvyšší správní soud tedy napadený rozsudek přezkoumal v rozsahu řádně uplatněného a přípustného kasačního důvodu podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o přezkum rozhodnutí žalovaného ohledně neudělení azylu z humanitárního důvodu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že postoj, jaký krajský soud k přezkumu rozhodnutí žalovaného v této otázce zaujal, Nejvyšší správní soud plně aprobuje. Samotné správní rozhodnutí žalovaného ohledně udělení azylu podle § 14 zákona o azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností, jak je zjistil žalovaný, dovozovat jiné závěry. Udělení azylu je tedy na úvaze příslušného správního orgánu, tedy žalovaného, a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Omezení tohoto rozsahu je dáno přesně těmi kritérii, jak je krajský soud v napadeném rozsudku podal. Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele ve světle důvodů, které on sám uváděl (tj. nemožnost získat práci v zemi svého původu), i ve světle doby, která od jeho příjezdu do České republiky do doby podání žádosti o udělení azylu uplynula, tak i stav v zemi jeho původu, přitom pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Nemožnost získání práce v zemi stěžovatelova původu tedy sama o sobě u krajského soudu zcela oprávněně nevzbudila pochybnost o tom, že správní uvážení, které vyústilo v rozhodnutí žalovaného azyl z humanitárního důvodu neudělit, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem; nelze tu tedy hovořit o voluntaristickém přístupu správního orgánu, který jako jediný by mu mohl být Nejvyšším správním soudem vytknut. Stejně tak nelze ničeho vytýkat ani krajskému soudu, který, vázán rozsahem žaloby podle § 75 odst. 2 s. ř. s., její obsah zcela a pro Nejvyšší správní soud věcně správně vyčerpал.

Nejvyšší správní soud tedy na základě shora uvedeného uzavírá, že kasační stížnost v této části není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu

